

Standpunkt, som Mindretallet her i Tinget har hævdet, blevet fuldt ud godkendt og bliver jo ogsaa det endelige Standpunkt.

Det ærede Medlem Hr. Rode var misfornøjet med, at man i Landstinget havde rettet Spørgsmaal til Forsvarsministeren, hvorigennem man ønskede at erfare de vedkommende militære Chefers Mening med Hensyn til disse Bevillingers Udskydelse, og det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at det var en meget farlig Praksis at komme ind paa. Jeg skal ikke komme ind paa en Debat om Berettigelsen eller Ikke-Berettigelsen af, hvad der er sket, og det saa meget mindre, som det Spørgsmaal, Landstinget har fremført, jo maatte være blevet afvist af den højtærede Forsvarsminister, hvis han ikke fandt det berettiget at spørge. Derved at han har accepteret disse Spørgsmaal, har ladet dem gaa videre og faaet dem besvaret af de Personer og Institutioner, som Landstingsudvalgets Flertal ønskede dem besvaret af, bortfalder al videre Debat om dette, og en Paastand som det ærede Medlem Hr. Rodes, at Landstingsflertallet har afstaaet Bevillingsmyndigheden til disse Embedsmænd, er ganske meningsløs. Landstingsudvalget har ønsket at erklynde sig om det faktiske Forhold vedrørende visse Bevillingsspørgsmaal, og de har faaet en saadan Kundskab.

Naar man er gaaet den noget usædvanlige Vej at ønske Oplysninger direkte fra de vedkommende Chefer, en Vej, som altsaa den højtærede Minister har givet sit Samtykke til blev fulgt, ligger det i den ganske ejendommelige Stilling, som Forsvarsministeren indtager, og som er helt forskellig fra den, de andre Ministre indtager. Den højtærede Minister har en Gang sagt et bevinget Ord — jeg kender det kun gennem Bladreferater, men jeg haaber, at den højtærede Minister vil rette mig, hvis det skulde vise sig, at dette Bladreferat ikke er rigtigt, jeg har læst det i et Ministeren venligsindet Blad —, idet han halvt spøgende sagde: Jeg har jo en Særstilling indenfor dette Ministerium — det var vist lige i Begyndelsen af Ministeriet Staunings Eksistens —, for alle mine Kolleger har som Formaal at fremme og udvikle og begunstige de forskellige Virksomheder, som de staar i Spidsen for, men mit Formaal er et andet, mit Formaal er at faa dem nedlagt, i alt Fald at faa det meste nedlagt.

Det er vistnok et fuldstændig korrekt Udtryk for den højtærede Ministers Stilling, men dermed har han ogsaa givet sig, som han meget rigtig selv sagde, en Særstilling. Man kan ikke efter en saadan Udtalelse

og efter den højtærede Ministers hele Forsvarspolitik tillægge ham den Autoritet, naar det drejer sig om at afgøre, hvad de vedkommende Institutioner kan taale eller ikke kan taale af Nedsikringer, som jeg trods al Partiforskel maa tillægge de øvrige Herrer Ministre; og det er jo ikke, fordi jeg har mindre personlig Tillid til den højtærede Forsvarsminister, hvis fuldkomne Aabenhjertighed jeg skatter, og som altid har givet os rene og klare Svar, og som ogsaa rent og klart har udtalt for os, at der er en dybtgaaende og principiel Modsætning mellem ham og de Chefer, som staar under ham i hans Ministerium. Det er paa Grund af denne ganske særlige Stilling, at Landstinget er gaaet denne ganske særlige Vej, men jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Rode talte om en latent Konflikt mellem Folketinget og Landstinget, som maatte vende tilbage. Nej, jeg haaber ikke, denne Konflikt vender tilbage, for det er en Konflikt, i hvilken den, der rejser Konflikten, nødvendigvis maa være den tabende. Lad mig endnu en Gang, skønt jeg saa mange Gange har paa-peget det under Forhandlingen om denne Sag, fastslaa, at her drejer det sig ikke om frie Bevillinger i sædvanlig Forstand, men om Bevillinger, der er bundet af bestaaende Love; og overfor de Bevillinger, som ikke er udtrykkelig bundet, der drejer det sig om et Skøn over, hvorvidt disse Bevillinger er tilstrækkelige til at opretholde, paa loyal Maade og efter Lovenes Mening, Forsvarslovene af 1922. Det er ikke frie Bevillinger i sædvanlig Forstand; Bevillinger, der skal til for at gennemføre Lovene paa loyal Maade, det er i Virkeligheden bundne Bevillinger. Naar man rejser en Konflikt af denne Natur med det Formaal at ændre Lovene af 1922 paa Finansloven eller at umuliggøre den loyale Udførelse af Lovene af 1922, saa er det, som jeg har sagt ved en tidligere Lejlighed her, et Overgreb, et Overgreb, som Landstinget med Nødvendighed maa vise tilbage, og som Landstinget ogsaa har haft tilstrækkelig Styrke til at vise tilbage, saaledes som det her har vist sig.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa Spørgsmaalet om de Forespørgsler, der er rettet til forskellige Embedsmænd fra Landstinget. Jeg kan i nogen Maade give ham Ret i den Kritik, han rettede mod det Udvalg, man havde gjort blandt Embedsmændene, og særlig er jeg enig i dette, at man ikke burde have spurgt Marineministeriets Direktør, som er en Embeds-